

Theme:

The **משכן** and **מחנה** as **עולות מעליהם**, (a) as travelers, continuing the **התהלך** of **אברהם אבינו**, and (b) as achieving distance, as **על כן יעזוב**, and (c) as maintaining freedom from complacency and need, as in the ongoing **חינוך** of **מנורה**. The need for distance is the drive behind the rejection of the **מן** and **משה** and the new desire for meat, but also brings the development of **תורה שבעל פה** and a deep sense of **תורתו** as achieved by the **גרים בני הקני** and the great Traveler, **יונדב בן רכב**.

Structure:

Transitions

“Travel” as the definitive issue of the new **יום כלות**

Moving from milk to meat

Aspects of **חינוך** in development and travel

עולות מאליהן as **גירים**

Moshe’s travel & separation as the definition of Torah

Relating **גלות** and Torah through travel

על כן יעזוב=לך לך and travel: **ערויות**

– OUTLINE –**PARASHA OF TRANSITION**

Difficult to find a single theme or a relationship to the opening **פרשה** of **מנורה** ציווי

From the heights to the beginning of the end

The heights of Moshe as **מלך**

The depths of despair **ברעתי** **ואל אראה** and rejection

The **סמניות** to achieve a break

Even by his own family, those closest to him

This is an expansion on the closing verse of **שמות**, and we see it now as definitive

THE NEW INTERPRETATION OF יום כלות

The restatement of the original presentation in **שמות**

It seemed a mere aside to the **ענן** that was **השראת השינה**

But the ending **בכל מסעיהם** implies that this is the true **על המשכן**

מסע includes **חניות**

The tremendous stress on the relationship of **ענן** to **מסע** and to **חניה**

The essence of the **ה' משמרת** is **חניה ונסיעה** through **ענן**

We need to have a separate **פסוק** for hours, days, weeks, etc.

Although there is something of an insight in the stress here on the fourth and final version of **ביום הקים את**

המשכן

Where the entire **משכן** is defined in terms of travel **ט:טו-כג**

THE משכן AND THE מחנה AS TRAVELERS

הייתי מתהלך באוהל ובמשכן – four hundred years later!?

Indeed **פרץ בעוזא** shows that **דוד** considered that **תקופה** to be completed

ישוב מצבא העבודה regarding the ages given here for **חולין** **כד**

Rashi: he is **חוזר לשירה**

עבודה בכתף- רמב"ן כולל גם שירה

שמה תאמר אבד סברן ובטל סיכויין ת"ל עומדים: Mishkan defines Mikdash

TRAVEL AND ITS CENTRALITY

Moshe’s new **מדרגה** in terms of **למסע** **חצוצרות**

His **"שליטה"** is in terms of **חצוצרות**

הליכה ונסיעה is **חותנו** and his relationship with **אנחנו**

Even the problems of **מתאוננים** are in terms of travel

And this seems to be central to understanding **במדבר**

מסעי בני ישראל

The parasha defined by “on the road” as common denominator

ויהי בנסוע הארן

עד האסף מרים

The מתניכם חגורים, זכרתי לך חסד נעורירך לכת"ך - is itself the celebration of travel- פסח

טומאה when the question was in terms of דרך רחוקה בפסח שני

The word לוי means an escort, which is essentially what was done here for

the שמירה and the משכן

Thus the traveling is the expression of an army, קומה ה' ויפוצו אויבך

The magic Ark, תייר הגדול

DISTANCE AND REJECTION

There is another sense of travel here: moving away from

In other words, *distancing* oneself

Travel and distance

כתינוק בורח מבית הספר

Rashbam (י:לג) about הר סיני, how until this moment they had not budged

The ultimate distance was from Moshe and towards חורבן

Curious parasha, in which the rejection of Moshe is expressed through the desire for meat

And the שבעים, who in the end are the source of חורבן (in איכה אשא לבדי) are the response in terms of meat!

At that very moment we find out that משה מת ויהושע מכניס

We need to understand this as the essential transition

Because the תו"ט points out in אבות ה:ד that the מתאוונים and the אספוסוף are together because they essentially represent one issue in the נסיונות י'

THE מן AND בשר

מן was directly an expression of status of משה, מזכות משה

Clearly the desire for בשר is a violation of dependency on Moshe

משה views himself as a mother כאשר ישא האומן את היונק

Rejection of מן as milk for meat is rejection of משה

The מן is called - לשד- the breast

מה השד תינוק טועם בה כמה טעמים... (יומא עה.)

חוץ מה' דברים הללו (יא:ה) שהם קשים למניקות (ספרי פז ורש"י)

Even the things one cannot eat are bad for nursing mothers!

אל-דד ומי-דד

אלו משה ואהרון = שני שדיך כשני עפרים

אה"נ – שבעים איש, indeed! And the answer was, מאין לי בשר

שבועות Why we use milk on

A DESIGNER TORAH

Milk, the designer food

Infant has no צואה just as the מן had no צואה

Which is precisely what they complained about: עתידה מן זו שתיפח וגו'

מה שדיים הללו מה שהאשה אוכלת... כך כל התורה שלמד משה רבינו למדה.... (שהש"ר ד:יג)

שני בדי ארון כשני דדי אשה (יומא נד.)

אשרי ילוד אשה (טז:רש"י)

and milk, the day of Moshe

Striking out on your own: the תרגום יונתן

Tired of being (יא:ז) עניים בפתח

ON YOUR OWN

עד שתהא שלהבת עולה מאליה: בהעלותך

but came to those who were זוכה on their own

Needed to complain in order to achieve: why should we miss it?

על פי ה' ביד משה

דושנה של יריחו ובני הקיני

נביאות משה who replace the תלמידי עתניאל בן קנז

תורה שבעל פה והשבעים

willingness to surrender milk! את מי יורה דעה ומי יבין שמועה וגו' (ברכות סג:)

ONGOING חינוך

The problem raised by Ramban about the comparison
 Reference to **חנוכה**, the ultimate **עולה מאליה**
 In general, **חינוך** means to make things function on their own
 But there are still two types of **חינוך**
 Aharon's was ongoing, just as **מנחת חנוך** becomes **חביתין**
 Not just starting off like the **נשיאים**
לוי as an ongoing development, never surviving on ideology
 That is why Travel is so central here

חינוך AND TORAH

The true definition of Mishkan as the seat of Torah became here dependent on travel
 Travel and Torah: the **ארון ובדיון**
 The fact that they jugged out, did not really belong in a home
 The mistake of **דוד** at **פרץ בעוזא** was not to see that the **ארון** is in its essence the Traveler: **התייר הגדול**
 The **תורה** itself **חפצא** of **סימן ברכה חמש שנים**: **כל תלמיד שלא ראה סימן ברכה חמש שנים**
שירה and **עבודה בכתף**

TRAVEL AND חינוך

הטבת **נוסעים אנחנו** the "motor-home man" is the paradigm of **יונדב בן רכב ויתרו**
גירות and **חובב-שחיבב את התורה**
אידי דאתא מדרשא חביבא ליה
 Extent of commitment, of dedication- **לכתך אחרי במדבר**
 Extent of centrality of value.

גרים

This explains why we find so much stress on **גרים**- dedication.
חובב בן רעואל
גר וקרוב פסח
 The **רבינו בחיי** says that **יתרו** was essential as PR to the **אומות**
והיית לנו לעינים - שתהיה **חביב לנו כגלגל עינו דכ' ואהבתם את הגר**
 The entire **מנרה** was **בעיני האומות**
צפורה: כי אשה כושית
והיטבנו לך is told **יתרו**
יונדב בן רכב

נביאות משה

This is why this parasha becomes the essence of Torah
יסודי התורה זו: every last aspect is defined by our parasha
 The fact of Moshe's utter separation is part of the uniqueness of Torah
 From **פה עמוד עמדי** through the **פרישה מאשתו** of Miriam, the parasha defines every last aspect of what is
 special regarding Moshe's **נביאות**
פירוש משניות סנהדרין י' הכלל השביעי, which is a requirement for the **תורה**
 Separation from wife was the **מקור** of this uniqueness
 A Moshe who was not free of **גוף צרכי** would not be **משה רבינו**
 It was not an aside, a logistical requirement to be available
 It is only here that we discover that you cannot have both meat and milk
 That Torah demands one who can be complete **כאומן הנושא**
 Total **נאמנות** means no imagination, only pure Mind
 This is why here we have the statement defining Moshe as **עניו**, the totally objective man
 The contrast to Miriam and **לשון הרע**, for that is the attempt to have a personal vision effect others

THE TRAVELING KING

Travel means the complete disassociation of Torah from circumstance and individual
 Moshe became the Traveler, just as the **ארון** was
 His **חוצרות** so define him: the Traveling King
 He was not believable until this was made clear **יסודי התורה ח:ב**
 It was the unwillingness to do this that signaled the end here:
כתיוק בורח מבית הספר, the parenthesis

COMFORT

“Spitting out milk” implies the giving up of all comfort and needs
 כמתאוננים – the חטא was being a complainer, no matter what you were complaining about
 Just as Moshe’s נבואה is so defined by the Rambam
 קברות התאוה

This is the opposite of the travel that is the essence of growth in Torah

COMFORT AND ערוה

But if that is the problem, why do חז"ל see דגים חינם as a reference to ערוה?

Why is ערוה רמז another בוכים למשפחותיהם?

Introduction to Pinchas: those who are ערוה-מלויים are anti-ערוה

Clearly the two are seen as the same

A desire to have my own roots is both comforting and ערוה

But what is the connection to the travel theme of our parasha?

הליכה AND עריות

Consider: Why are we defined regarding the בהמ"ק as נדיב בת נדיב of all things?

And why in terms of our פעמיך בנעלים?

Because the essence of this משכן that מתהלך באהל ובמשכן is הליכה

And that is תחילה לגרים! אברהם אבינו who is the

It was his הליכה that defined him, the man who was לך לך

The ultimate עולה מאיליו

That על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו מארצו וממולדתו ומבית אביו

The איסורי ערוה of מקור

And his ברית מילה is in terms of התהלך לפני

A ברית of הליכה that is expressed on the ערוה as proof against ערוה

שבנא בעל הנאות ורש"י: משכב זכור

Equivalent of הספר בורח מבית הספר

This means that Torah, הליכה, אסיפה, עלייה מאליה, are all interrelated and require a willingness to let go of preconceptions and comforting assumptions

אסיפה

Without carefulness, בעלמא באסיפה

אספסוף

אספו לי שבעים; ויאסף 70 איש

דגי הים יאסף להם

הממעט אסף עשרה חמרים

דן- מאס"ף לכל המחנות

ויאסף משה אל המחנה

עד האסף מרים

ואחר תאסף

חצוצרות

דקדוק - incorporativeness without יתרו

הוספה-יתרו

ולא יספו

TORAH VS COMFORT

All this travel just for a few days! All arrangements משכן, מחנות, שנות

The מחנה is the חינוך of ארץ ישראל

מחנה=חינוך!

It was the unwillingness to do this that changes בהעלותך into a tragedy, and defined the job of ישראל incidentally as permanent travelers

The wandering Jews

Whereas it was the Torah that should have accomplished the אסיפה

כך היא דרכה

Comfort is the opposite of Torah

The need for psychological comfort is the equivalent of a non-אהרון type of חינוך

Happy in the original ideals, and then everything winds down

Like the modern מצוה בר

The Torah has to be the source of אסיפה of הליכה of freshness

Only then can one be as רכב בן יונדב, without needing comfort one can have דושנה של יריחו

גלות AS DEFINING ISRAEL AND TORAH

Instead of Torah we have become dependent on the גלות of אסיפה

לא גלו ישראל אלא כדי שיתאספו להם גרים

Instead of the חינוך of אהרון we have only the comforting חינוך and learning of the נשיאים

We accept only what is comfortable, what we are used to

But to be as עתניאל and his תלמידים we must learn to expect the unexpected, to be אוסף the unusual

אלפיים תורה

מקדש שני כגלות

להעלות אתכם בעיני העמים

תורה took the place of אספסף